

ligt, end der ellers i Almindelighed gør. Jeg skal forudsætte den Bemærkning, at Hr. Sghlow ikke er en Mand, som, naar der rejsses Beshyldninger imod ham, ikke søger til Domstolene for at fri sig for disse. Jeg behøver blot at minde om den Dom, som den 6te November 1889 blev fældet over nuværende Redaktør Hørup, som den Gang var Medlem af dette Ting, og ved hvilken Hr. Hørup blev dømt til 3 Maaneders Fængsel for Injurier over for Hr. Sghlow. Nu er det imidlertid ret mærkeligt, at efter at denne Dom var fældet den 6te November, begyndtes der 3 Dage senere, altsaa den 9de November, i et Blad oppe i Sylland, „Nalborg Amtstidende“, et meget stærkt og systematisk Angreb paa Hr. Sghlow i en Række Artikler, som vare understrevede Redaktør Wilhelm Næssens, der for øvrigt alligevel vilde have haaret Ansvar, da han var Bladets ansvarshavende Redaktør. Jeg skal tillade mig, idet jeg haaber at have den højtærede Formands Samtykke dertil, at fremdrage noget af denne Sag. Det drejer sig om en Ildbrand i et Mejeri i en By, der hedder Romdrup. Der brændte Mejeriet Matten mellem den 24de og 25de Maj 1889, og Mejeristen indebrændte. Den lokale Jurisdiktionschef, Herredsfoged Breekmann, holdt straks nogle Forhør, som bleve resultatløse. Saa blev der nedsat en af de berømte Sghlow'ske Kommissioner, og den 9de August kom Hr. Sghlow sammen med sin næsten lige saa bekendte Overbetjent, Hr. Baldemar Peterfen, til Nalborg, og de vare denne Gang ledsagede af endnu en Betjent fra Kjøbenhavn, Senfen. Begge disse Betjente tog straks ud til Romdrup og arresterede Mejeristen. Det var naturligtvis berettiget; naar Manden var mistænkt, saa kunde de arrestere ham; dog er der ved denne Arrestation to Ting at bemærke. Den første er denne, at da Manden blev erklæret for Arrestant, bad han, om han maatte have Lov til at vadske sig og klæde sig om; det blev nægtet ham, og det var jo ganske overflødigt at nægte ham dette. Manden værgrede sig ikke i mindste Maade ved at tage med, gjorde ikke Mine til at gøre Modstand; alligevel lagde man Haandjern paa ham, og disse Haandjærn vare, efter „Nalborg Amtstidende“, som jeg stadig holder mig til, og hvis Beshyldninger stadig ere uimodsaatte, for smaa. De pinte ham, og han bad om at blive fri for dem; men det blev afslaaet. Stort disse Haandjærn blev han saa ført fra Romdrup gennem Nalborg By til Arresten. Det forekommer mig at være et Eksempel paa den uheldige Misforstaaelse hos visse Embedsmænd, at det at arrestere en Borger er det

summe som at nappe en Forbryder, og at man skal behandle en saadan Mand som overbevist Forbryder i Stedet for indtil videre at behandle ham som en uskyldig betragtet Borger, hvis Tilstedeværelse man paa Grund af Omstændighederne maa fikre sig. Da han var kommen i Arresten, sker der endnu mærkeligere Ting. Der sker nemlig det, at man stærer Knapperne af hans Bukser. Det skal være en uhyre behagelig Ting ikke at have Knapper i sine Bukser, saa maa man nemlig bestandig gaa og løfte op i dem; om det nu i og for sig kan kaldes Tortur at behandle en Mand paa den Maade, skal jeg ikke udtale mig om, men nogen Glskvaerdighed kan det da ikke kaldes, og en tilbørlig Optreden over for en dansk Borger, som ikke er overbevist om noget fejlagtigt, kan det ikke siges at være. Jeg vil for øvrigt her tillade mig at fremhæve et Punkt, som er af særdeles megen Betydning for det, som jeg her vil have frem. Det er det, at Politimester Kahlf en Dag kom op i Arresten og saa, at Manden ikke havde Knapper i sine Bukser, og derefter blev der leveret ham Knapper, som han selv kunde sy i. Jeg fremhæver dette, fordi det viser, at Varetægtsarrestanternes Behandling væsentlig er en AdministrationsSag. Det er det ikke fuldt ud, thi Politimesteren maa naturligvis, naar han ikke tillige er Underfølgelsesdommer, tage noget Hensyn til den Mand's Ønsker, som er Underfølgelsesdommer, men i Genhold til Arrestreglementet paahviler det virkelige Ansvar for, hvorledes Arrestanterne behandles, Politimesteren, en administrativ Embedsmand, som staar under den højtærede Justitsminister, og som den højtærede Justitsminister har baade Ret og Evne og Pligt til at paavirke, saaledes at et Genfsyn af Ansaret for den ulovlige Behandling, som Varetægtsarrestanter blive Genstand for Landet over, falder tilbage paa den højtærede Justitsminister, der som Administrationens Chef har sin Del af Ansaret for, hvorledes det gaar til paa dette Omraade. De her nævnte Angreb fremsførte Nalborg Amtstidende den 9de November, og 3 Dage, efter at Hr. Hørup var dømt, fortsatte det den 10de November med et ligeledes uimodsaat Angreb, som gif ud paa, at skønt Arrestreglementet tydeligt hjemler, at Varetægtsarrestanterne have Lov til at faa Ekstraforplejning, blev denne dog, skønt flere af den arresterede Mejerists Slægtninge tilbød at betale Ekstraforplejningen, nægtet ham, saa at han maatte sidde paa Fanekost, der for ham ingenlunde var tilstrækkelig Ernæring. Bladet beshylder endvidere uimodsaat Hr. Sghlow for, at han grovelig udfældte den arresterede.